

Nikola Francová

Selena Mortys

MEMENTO MORI

Hra začíná

Umřeš, ale nejdřív ti ukážu, jak moc si to budeš přát...

MEMENTO MORI

Nikola Francová

Selena Mortys

HRA ZAČÍNÁ

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci,
v pořadí 121. e-knihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.
Autor © Nikola Francová
Autor © Selenka Mortys

Korektura, redakce a sazba:
Eva Slavíková, Monika Kurucová
Obálka: © JPolc

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN
978-80-88525-45-5 epub
978-80-88525-44-8 PDF

„Umřeš. Ale nejdřív ti ukážu, jaké to je... přát si to.“

ANOTACE

Znetvořená těla prostitutek mizí v temnotě a město se dusí strachem. Stopy nikam nevedou. Všechno se změní ve chvíli, kdy řádění zabijáka přežije jedna z unesených. Díky ní vyplouvá na povrch tajemství.

Pachatel mezi svými oběťmi drží i Adamovu sestru. Pokud ji chce Adam zachránit, musí porušit pravidla. A v téhle hře přežije jen jeden.

VĚNOVÁNÍ

Martině Strnadelové
&
Lucii Hornákové

VAROVÁNÍ OD NĚJ

Než otevřeš tuhle knihu, zamysli se, jestli to vážně chceš.
Nejde o pohádku, kde se dobro pere se zlem a nakonec vyhraje.

Tohle je moje hřiště.

Můj svět.

Tady se neskrývám ve stínech – tady tančím v krvi.
Najdeš tu bolest. Skutečnou. Takovou, která se nevyléčí. Slyšíš v ní
křik, cítíš její pach, a když zavřeš oči, uvidíš, co jsem viděl já.

To není fikce. To je černá pravda zabalená do slov.

Jestli si myslíš, že jsi připravený, jsi blázen.

A pokud nejsi... tím líp. Aspoň tě budu moct zlomit stejně jako je.

Nečti dál, pokud ti vadí krev. Násilí. Smrt. Utrpení. Zvrácenost.

Protože já nebudu litovat. A ty taky ne... až zjistíš, že jsi mi to dovolil/a
přečtením každé další stránky.

UPOZORNĚNÍ AUTOREK

V tomto příběhu se vyskytuje:

Týrání a zneužívání dětí

Sebepoškozování

Detailní vraždy

Znásilnění

Prostituce

Brutalita

Mučení

Násilí

Sex

Prosím, berte na vědomí, že pokud se rozhodnete pokračovat, zažijete něco opravdu silného, surového, místy nechutného, ale také si přečtete příběh, kde zlo zůstává zlem a nezmění ho výjimečně obyčejná žena.

Najdete tu světlo ve tmě a sourozeneckou lásku, která nás bude doprovázet po celý příběh. A pokud se budete bát, podrží vás za ruku.

UPOZORNĚNÍ KOREKTORKY

Všechny citlivější čtenáře co nejdůrazněji nabádám, aby si dvakrát rozmysleli, jestli tento příběh opravdu zvládnou číst. Já sama mám velmi živou představivost a být svědkem krutosti – i když je jen takto fiktivní, na stránkách příběhu – je pro mě psychicky náročné. Několikrát jsem musela opravu určitých pasáží přerušit, abych zahнала silnou psychickou nevolnost, a to už jsem viděla hodně ošklivých věcí.

Proto vám opravdu důrazně doporučuji, abyste si znovu přečetli všechna varování a **ve čtení posléze nepokračovali, pokud Prolog naruší vaši bezpečnou zónu**. Nejdůležitější je, abyste byli v bezpečí.

Všem ostatním přeji, abyste si užili čtení. <3

PROLOG

Tohle je na celé hře nejlepší. Jak si myslí, že utečou. Jak prosí a volají o pomoc. Nechám je v tom. Dopřeju jim naději, i když žádnou nemají.

Je to tak jednoduché. Zaparkovat u chodníku a vytáhnout bankovky, a ony mi samy vlezou do auta.

Tahle byla teda něco extra, už za jízdy mě kouřila. Ta její špinavá huba dokonale obkreslovala mého ptáka, ale nejde o nic víc než se udělat. Právě potěšení přijde až potom. Když si uvědomí, že nasednout ke mně nebyl dobrý nápad.

Ten strach a děs, co se jim odráží v očích, když bojují a nedají se. Jo, tyhle štětky mám nejradši. To jejich *prosím, nikomu nic neřeknu* je sladké. Lahodí to mým uším. Vždy s tím přijdou. Je to jako jejich záchranné lano, kterým je uškrtím.

Ano, jsem génius, a proto mi to prochází. Nejde jen o vraždy, ale hlavně o tu moc. Já držím jejich životy ve svých rukách. Nikdy je nepustím.

Sleduju, jak ta chudinka běží přímo do pasti. Napočítám do tří a její výkřik zalahodí mým uším.

Neutečou, nikdy neutečou!

Jdu si pro ni, mám přichystanou hru. Jak já si rád hraju.

Kolem ně se rozprostírá tma a v nose cítím les. Propadám se na mechu, a když k ní dojdu, shlédne ke mně s pláčem. Past na medvědy má zarytou v kotníku skrz naskrz. Vůně její krve mi přináší lehké uspokojení. Ale je to málo. Chci víc. Chci se v té tekutině vykoupat. Chci zabořit své prsty do jejího těla a pomilovat se s jejími orgány.

Napřáhnu ruku a vrazím jí pěsti do spánku, až upadne do bezvědomí. Leží tam jen ve spodním prádle, zatímco já ji chytím za blond vlasy

a táhnu ji zpátky. V hlavě se mi usadí písnička, tak si ji začnu broukat. Kouknu se na tu děvku. Jen si odpočín, budeš potřebovat sílu.

Není nic lepšího než lidské tělo. Je dokázáno, že ženy snesou větší bolest než muži. Jenže závisí na faktorech. A já se rozhodl tyhle faktory prozkoumat.

Děvku jsem si přivázal do křesla, které připomíná gynekologické. Sám jsem si ho vyrobil. Jsem kutil. Fakt mě baví vyrábět věci.

Sedím mezi jejíma nohama a šťourám se jí v kundě šroubovákem a kleštěmi. Teče z ní krev jak z vola a mně z toho stojí. Touha zabořit ho do ní je silná, ale ještě ne, ještě bych si to pořádně neužil. Něco z ní vytáhnu. Je to pokrytý masem. Předpokládám, že nějaká ochrana proti otěhotnění.

Odložím to do misky a stoupnu si. Dal jsem jí nějaký sedativa, ale asi jsem to přehnal. Pořád se neprobouzí. Ne, moment. Otevírá víčka. Skloním se k ní, vychutnávám si její bezmoc, každý její povzdech. Hlava se mi zahaluje mlhou a vzrušením, ale něco v jejím těle je jiné, než co jsem očekával. Není to jen její strach, co mě láká. Je to něco temného, co se odehrává hluboko v ní. Něco, čím mě vyzyvá.

Pomalu, s chladnou přesností si ji prohlížím. Cítím, jak každý její pohyb reaguje na to, co jsem udělal. Křiví obličej bolestí, rozhlédne se, aby zjistila, že má spoutané jak ruce, tak nohy, a pak mě spatří. Stojím mezi nimi.

Začne křičet jako šílená a mnou proplouvá touha a slast. Jo, jen mi to dej. Ne, už to nevydržím, když vidím, jak sebou mele, jak křičí a panikaří, musí to ven. Sundám si kalhoty i se spodním prádlem a nechám je padnout ke kotníkům. Nasadím si kondom, abych nezanechával stopy DNA. Přirazím do její zakrvácené kundičky a vykřiknu.

Musí cítit kurevskou bolest po tom, co jsem ji vevnitř doslova roztrhal. Plavu v její krvi a slyším tu symfonii, jak v ní můj pták čvachtá. Jak se

probírá jejím masem, v roztrhlé kundě.

Už jí pomalu odcházejí hlasivky. Škube sebou, ale já cítím, jak slábne s každým mým proniknutím. A tak, jak ona pomalu umírá, já ožívám, ale je mi to málo. I když cítím její bolestivé tepání, chci víc. Víc křiku, víc krve, víc bolesti. Buším do ní rychle, ale ne dostatečně.

Nahmatám šroubovák, stisknu ho a zabodnu jí ho do břicha. Štětka zalapá po dechu a vykulí oči. Ano, to je ono. Chcípni, zatímco tě budu mrdat, ty kurvo jedna. Bodnu do ní znova a znova. Bodám dál, zatímco do ní zběsile přirážím. Má v sobě tolik ran, že vypadá jak cedník. Její krev je všude, hlavně na mně. Děvka chroptí a plive rudou tekutinu. Vím, že za chvíli budu. Celé tělo mám v agónii, koule se mi scvrkávají, a tak přichází čas na velké finále.

Vyměním šroubovák za velký nůž a zarážím jí ho do krku. Zasadím jí tím smrtelnou ránu. Z posledních zbytků svého života sebou škube. Jedu s nožem silou dolů, aby se mi otevřela. Musím použít obě ruce, a když s nimi táhnu, zasunu se do ní úplně celý. Pomalu se mi rozevívá a já vidím, co ukrývá její tělo. Rozevřu ji a strčím ruce dovnitř. I když mám latexové rukavice, její teplo cítím dostatečně. S tím se udělám. Je to blahodárný pocit, když se mazlím s jejími orgány.

Její srdce přestalo bít a moje se zas znovuzrodilo.

Kapitola 1

ADAM

Jediné, po čem detektiv Falkner toužil, byl spánek. Po náročném dni plném hledání a vyšetřování další pohřešované prostitutky měl hlavu v jednom ohni. Už pátá zmizelá, z toho tři zavražděné a brutálně zohavené.

Londýn se začínal nořit do strachu a média ničemu nepomáhala. Ostatně jako vždy.

Falkner byl tímhle případem posedlý od prvního nalezeného těla. Ta žena se neskutečně podobala jeho sestře. Ne tak, jak si ji pamatoval, ale tak, jak ji znal z fotek. Hledal ji už pomalu deset let. Už od samotných začátků u policie. Začínal jako strážník a postupně se vyšplhal až na specialistu v oddělení vražd. Ale ani vyšší pracovní pozice mu nepřinesla potřebné stopy. Ani k vrahovi, ani k sestře.

„No, Falkner,“ řekl ospalým hlasem, když zvedl mobil. „Zase? Hned jsem tam,“ típl hovor a šel se obléknout. Další nalezené tělo. Bylo mu jedno, jak je unavený, na místě činu musel být jako první. Sebral klíče od auta a opustil svůj podkrovní byt v městské části Hoxton. V jeho skoro třiceti letech mu 2+kk stačilo. Děti neměl, ženu jakbysmet. Vlastně celý život zasvětil své práci a hledání sestry.

Po cestě pevně svíral volant. Jeho světlé oči bloudily po okolí Londýna. Ulice byly pokryté mlhou, která rozostřovala světla pouličních lamp do nejasné záře.

Dojel na místo plné starých budov s nádechem chudoby. Omítky byly otřískané a budovy se v noci zdály ještě víc ponuré, než tomu vlastně bylo. Za normálních okolností tu lidé spí anebo se jen tak poflakují po

ulicích, ale tuhle noc je probudil hluk spolu s modročervenými světly z majáčku. Za žlutou páskou stálo několik zvědavců a novinářů.

Když zaparkoval, prošel kolem nich. Adamova tvář byla u policie známá a jeho jméno vzbuzovalo respekt, tak nemusel ukazovat odznak, aby ho strážníci pustili dál. Jak se přibližoval k místu činu, které už ohledávali kolegové, zmocňoval se ho zvláštní pocit něčeho, ani vlastně netušil čeho. Sériovní vrazi jsou odjakživa nejhorší zvěrstvo. Nikdy nemají dost. Každým zbitím roste chuť na další a další a oni posouvají své hranice. Hrají si jak s policií, tak s obětí, která ve většině případů zažívá muka.

„Adame,“ pozdravil ho jeho kolega a podal mu ruku. Oproti Adamovi byl menší, svalnatější a tmavší. Byl to Afroameričan.

„Lucasi, tak co pro mě máš?“ převzal si od něj rukavice a nasadil si je.

„Skoro to samé jako v minulosti. Obětí je žena, běloška. Věk něco kolem dvaceti až pětadvaceti,“ šli pomalu k tělu, zatímco mu Lucas říkal, co zatím zjistil. „Má několik bodných ran v oblasti břicha, roztrhanou dělohu a...“ zarazil se, jako by se mu udělalo špatně a on musel nabrat čerstvý vzduch do plic.

„Co?“ čekal Adam, díval se kolegovi do tmavých očí a viděl v nich něco, co snad ještě nikdy.

„Od krku dolů je rozpáraná a některé orgány zmizely,“ řekl vyděšeně Lucas. „A tělo bylo vyčištěno nějakým roztokem. Pravděpodobně peroxidem, abychom nenašli DNA,“ pošeptal, když se k němu přiblížil. Adam si uvědomil, že tohle není úplně běžná věc. Vrahové těla obětí nečistí, ale tenhle je jiný.

„Našli se u ní nějaké doklady?“ zatvářil se neutrálně, i když jeho kolega vypadal vyděšeně.

„Ne, Adame! Je tam jen tělo, kterému chybí orgány,“ zdůraznil, protože mu přišlo, že to jeho kolega neslyšel. Vypadal, jako by mu právě řekl, že je venku hezké počasí, na to, že byl březem.

„Jo, vím, ale vzpamatuj se. Je to práce, a na tu musíš mít čistou hlavu,“

poplácával ho po rameni a šel dál. Lucas na něj ještě chvílku koukal, ale pak se vydal za ním. Někdy si opravdu říkal, že je Adam nemocný. A nebylo to jen proto, jak nedával emoce najevo, co se týkalo zločinů, ale hlavně kvůli tomu, s jakou vervou hledal svou sestru. Naposledy ji viděl, když mu byly čtyři, ani si nepamatoval, jak vypadala, ale věřil, že žije.

„Co pro mě máš, Sally?“ poklekl ke koronerce. Byla to starší bruneta s hnědýma očima. Postavu měla lehce zakulacenou, ale ve svém oboru byla jednička.

„Ahoj, Adame. Tomu říkám probuzení, co?“ narychlo na něj pohlédla a usmála se. Jo, oproti Lucasovi, jemu nevadil pohled na mrtvolu. „Pro tuhle chudinku byla smrt vysvobozením. V hrudníku je šest bodných ran, ale nejsou smrtelné. To je tahle,“ ukázala na krk a jela prstem podél klikatého řezu, kolem něhož se táhly zaschlé krvavé skvrny. Úmrtí odhaduju tak na dobu před dvěma dny, dle zbarvení kůže a ztuhlosti.“

„Nějaký stopy po DNA?“ podíval se na zápěstí oběti, kde byly až černé modřiny. „Lano?“

„Zřejmě ano. Moc toho nemám, krom brutálního zmlácení, znásilnění a toho, že rozhodně neumřela tady a dnes. Mám nabrané vzorky, víc ti řeknu později.“ S tím jejich debatu ukončila.

Adam se ještě rozhlížel po místě činu, i když jím vlastně nebylo. Nechal si vyžádat záznamy z kamer a z nedaleké večerky, která také mohla něco zachytit. Pět prostitutek za tři měsíce, ale jen čtyři těla. Možná ta pátá ještě žije. V každé oběti viděl kousek své sestry. To ho hnalo dál. Ať už to byly stopy chování vraha, nebo jen malý náznak. Ať už byla oběť kdokoliv, Adam si nedovolil zapomenout. S každým novým případem měl pocit, že jí je blíž.

Kapitola 2

ROSALIND

Vždycky jsem věděla, že rodiče si člověk nevybere, ale všechno by bylo lepší než to, v čem jsme s bratrem vyrůstali. Špína, smrad a hlad. Nikdy jsme nezažili lásku nebo objetí. Plné žaludky... Co to znamená? Naši na nás kašlali. Přednější jim byly drogy a alkohol.

„Rosee, já se bojím,“ vzlykl můj malý bráška a já ho přitiskla víc k sobě.

„Strach je v životě moc důležitý. Víš, že lidé ho překonávají, aby překročili svoje hranice?“ šeptala jsem. Myslím, že mi ani nerozuměl. Byly mu čtyři roky, tak co jsem po něm chtěla?

„Co jsou to hranice?“ zvedl ke mně velké šedivé oči plné děsu. Otevírala jsem pusku, že mu to vysvětlím, když vtom jsem sebou trhla. Adam se ke mně přitulil a začal tiše plakat. Ze spodní části domu se ozývaly hlasité rány a nadávky. Mára hystericky brečela a táta jí nadával do děvek.

Byli jsme schovaní ve skříni a ani nedýchali. Srdce mi divoce bušilo, když jsem zaslechla, jak táta mámu znásilňuje a u toho ji mlátí. Byla jen otázka času, kdy odejde a já ji budu muset dát dohromady. Bylo mi jedenáct, ale o životě jsem věděla víc než dospělý. Tedy o tom ošklivém. Nic hezkého jsem nikdy nezažila. Kromě mého malého brášky. Byl víc můj syn než té ženy, která ho porodila. Milovala jsem ho tak moc, že bych se pro něj obětovala peklu. Snažila jsem se pro něj dělat maximum, abychom přežili.

Dveře práskly a já věděla, že je čas. Ale Adam se mě držel jako klíště. „Musím jí pomoci,“ vysvětlila jsem mu. „Donesu ti nějaké jídlo.“

Slibuju, že jsem hned zpátky,“ odtáhla jsem jeho ručičku ze své a potichu vylezla ze skříně. Než jsem ji zavřela, usmála jsem se na brášku, i když jsem se sama děsila toho, co uvidím.

Pomalů jsem scházela schody, jeden po druhém. Podlaha pode mnou vrzala a já slyšela mámu, jak brečí. Nesnášela jsem ji tak moc, že jsem jí to i přála. Aspoň věděla, jaké to bylo, když ona bila nás. Jenže byla to prostě máma a já se o ni musela postarat. Pokud jsem chtěla být lepším člověkem, nesměla jsem se chovat jako ona. Nikdy!

V dolním patře bylo hotové pozdvižení. Všechno bylo vzhůru nohama snad ještě víc než dřív. Máma ležela na zemi úplně nahá. Tekla jí krev z hlavy. Byl to tak hrozný pohled, že jsem zděšením vyjekla a z očí se mi kutálela jedna slza za druhou. Nesnášela jsem ji, ale jak jsem řekla, byla to máma.

Rozeběhla jsem se k ní a křičela na ni, aby se probírala.

„Mami, mami, prosím, vstávej,“ házela jsem jejím tělem, co mi síly stačily, ale moc jich nebylo. Nevím, kdy jsem naposledy jedla.

„Dej mi pokoj, ty jedna malá špíno!“ vyplivla ta jedovatá slova. Špíno – tak mi říkala ráda. Ale byla jsem i děvka a odpad.

„Mami, prosím, musíš vstát!“ setřela jsem si slzy, ale ona na mě jen plivla. Smrděla alkoholem a močí. Bylo mi z ní špatně. Chtěla jsem jí pomoci, ale nezmohla jsem nic. A tak jsem ji tam nechala. Rána na hlavě mě neděsila – už měla i větší, a ty přežila.

Začala jsem uklízet a hledat nějaké jídlo. Našla jsem toust. Byl tvrdý, ale pro mě to bylo, jako bych jedla v luxusní restauraci. Hladově jsem hltala tu dobrotu, až mě z toho rozbolel žaludek. Chytila jsem se za něj a zkroutila se do předklonu. Pustila jsem vodu a pila rovnou z kohoutku. Štítila jsem se tu čehokoliv dotknout. Přísahala jsem, že až z tohohle odejdeme, budeme mít s bráškou krásný a čistý dům. Budu vařit, budu se o něj starat a nedovolím, aby mu někdo ublížil.

Vzala jsem druhý toust a nesla ho bráškoví. Rychle jsem vyběhla schody a zamířila do našeho pokoje, který tvořila většinou jen holá podlaha. Neměli jsme postel, jen skříň a jednu deku, a tu jsem většinou

dávala bráškovi. Otevřela jsem skříň, kde byl schovaný, a podala mu chléb.

„Děkuji, Rosee,“ vykulil radostně oči.

„Ještě tu chvilku vydrž, musím dole uklidit. Můžeš vylézt, ale zůstaň v pokoji,“ nařídila jsem mu jemně. Nechtěla jsem ho vyděsit a nechtěla jsem, aby viděl mámu. Pohladila jsem ho po blondatých vlasech a usmála se na něj.

Zbytek noci jsem strávila úklidem a přemýšlením. Když jsem našla starý tlačítkový mobil pod pohovkou, sevřela jsem ho v ruce jako poklad. Bohužel byl vybitý. I tak jsem si ho schovala do kapsy s nadějí, že v domě najdu nabíječku.

Lehla jsem si vedle Adama a přikryla ho dekou.

„Vezmi si kousek, Rosee,“ zamumlal a přisunul se ke mně.

„Děkuji,“ usmála jsem se, ale vtom jsem sebou trhla. Ani jsem neslyšela, že se otec vrátil. Zorničky měl rozšířené a usmíval se. Adam se ihned rozbřečel a já ho schovala za sebe, aby mu neublížil.

„Co řveš, ty parchante nechutnej?“ zařval a natáhl se po něm. Já ho ale nedala. Nikdy bych ho nedala.

„Uhni, nebo tě zabiju!“ vyhrožoval mi.

Dívala jsem se mu zpříma do očí, čímž jsem ho akorát naštvála a vysloužila si facku. Skončila jsem na zádech. Z pusy mi tekla krev a z očí slzy.

Adam vykřikl: „Nech moji sestřičku být!“ a vrhl se na toho hajzla. Ten ho ale jen chytil pod krkem a zvedl ho do úrovně svého obličejce.

„Neublížuj mu, prosím!“ vykřikla jsem.

„Jen si se svým synem hraju,“ usklíbl se a odhodil ho na zem. Viděla jsem, jak se uhodil bradou o zem a jak si ji sedřel o koberec.

Doplazila jsem se k Adamovi a objala jeho třesoucí se malé tělo.

„Mrzí mě to, bráško. Už nikdy to nedělej, prosím. Nikdy mě neochraňuj.“

Pak jsme jen seděli v objetí a plakali, dokud jsme neusnuli.

Kapitola 3

ADAM

Po návratu na oddělení zasedl ke svému stolu a prozkoumával složku, kterou už mu tam dali kolegové. Palcem si přejížděl přes jizvu na bradě, kterou měl už od dětství. Byla mu připomínkou nehezkých chvil.

Zatím neměli jméno oběti, a tak jí říkal *Amanda*. Nerad přiřazoval bezejmenným čísla. Šlo o lidskou duši a nějaké jméno musela mít. Každé ráno vstala, platila účty, jedla, pila. Měla svoje rituály. Přátele i rodinu. Proto si zasloužila jméno, i když zatím žádné neměla.

Koukal na fotografie z místa činu, prohlížel si je detailně, aby nepřehlédl nic, co by mu mohlo uniknout.

„Adame,“ vyrušil ho Lucas. Posadil se na roh stolu a na chvíli na něj jen koukal. „Našel jsi něco?“ Věděl, že pokud by někdo mohl najít víc, byl to právě Adam. Vynikal v tom, že viděl příběh tam, kde byla písmenka.

„Zatím nic, teď jsem to otevřel. Ty něco máš?“ zavřel složku a položil ji na stůl. Opřel se o židli a ruce si spojil za hlavou.

„Přišly nějaké záznamy z kamer. Chceš se na ně se mnou kouknout?“

„Jasně, jen si zajdu pro kávu,“ zašel nejdřív do kuchyňky a z konvice si nalil černou drogu. Byla ještě horká a její vůně se linula po malé místnosti. Když došel za Lucasem, posadil se vedle něho a společně spustili první záznam.

„Myslíš, že ta pátá ještě žije?“ zeptal se Lucas s pohledem upnutým na monitor. Nic užitečného tam nebylo. Jen prázdná ulice a projíždějící vozy.

„Přetoč to,“ Adam cuknul hlavou k monitoru a Lucas začal

přeskakovat. „Není tělo, není vražda. Spíš by mě zajímalo, proč téhle chyběly orgány. Jsou dvě možnosti. Možná jde o ilegální obchody, anebo to není náš vrah. Musíme najít spojitost mezi oběťmi a pachatelem. Jediné, co víme, je, že to byly prostitutky. Už jsme našli jejich pasáka, nebo žádného neměly? Víme, jestli se oběti znaly?“ pokládal otázky, na které už chtěl znát dávno odpovědi.

„Zatím pasáka nemáme, ale co se týká těch tří, neznaly se. Možná by to chtělo navštívit Browna,“ navrhl Lucas.

„Už jsem s ním mluvil. Něco málo mi dal, ale moc toho nebylo,“ zamítl Adam s pohledem upřeným na monitor.

„Jo, jenže máme další mrtvou,“ upozornil ho na ten fakt Lucas.

„Stopni to!“ řekl Adam a přiblížil se. „To bude on,“ ťukal propiskou na černé vozidlo, ze kterého vyšel muž s kapucí na hlavě. Na očích měl sluneční brýle a přes obličej šátek až k nosu, takže mu nebylo vidět skoro nic. Muž se rozhlédl kolem sebe, pak otevřel kufr a vytáhl z něj tělo. Pohodil *Amandu* mezi odpadky a pak zase nasedl a odjel. Adam už měl napsanou jeho poznávací značku, kterou hodlal prověřit. Na druhém počítači zadal číslo značky a vyjel mu rudý mercedes. „Kradená, kurva!“ naštvaně hodil propisku přes celou místnost.

„Je ti líp?“ Lucas se na něj díval s bradou podepřenou a jako by ho to ani nezajímalo. „Vážně sis myslel, že to bude jeho značka? Měl jsem za to, že jsi chytřejší.“

„Sklapni. Náhoda je blbec.“ Samozřejmě, že s tím počítal, ale začínal být frustrovaný tím, že vrah uniká bez jediné chyby.

„Zajdeme za Brownem a uvidíme, co nám poví. Řeknu klukům, aby dokončili ty záznamy,“ Lucas se postavil a chvíli čekal, jestli s ním Adam půjde. Ten ještě minutku hypnotizoval video, než se taky postavil a šel s ním.

Bylo po třetí hodině ranní, a navíc byla sobota. Pokud by měl svého Browna někde hledat, byl by to jeho oblíbený klub. Jen co vešli, do uší se jim vlila taneční hudba, oči jim oslepilo barevné světlo. Browna našli o patro níž. Klub nebyl zrovna dvakrát velký, ale působil tak kvůli

sníženému patru, kde se nacházel parket a kolem něho dokola bar.

„Vezmu to zezadu!“ zakřičel Adam, aby ho Lucas přes hlasitou hudbu slyšel. A tak se tedy rozdělili. Každý scházel schody z jedné strany, blížili se k silnějšímu mladíkovi, který obtěžoval holky při tanci. Chodil k nim, v jedné ruce cigaretu a v druhé sklenku s alkoholem, a lepil se na ně. Každá od něj vždy s úšklebkem odešla.

„S holkama to teda moc neumíš,“ řekl hlasitě Lucas, když stáli jen kousek od něj. Brown si promnul bradku a zvedl ruce do obranného gesta.

„Nic jsem neudělal.“

„My si chceme jen promluvit,“ Adam si dal ruce do kapes a usmál se na něj.

„Nasrat,“ hodil po něm sklenku s alkoholem a dal se na útěk. Adam jen tak tak uhnul a rozeběhl se za ním. Lucas běžel druhou stranou, aby mu nadběhl, ale Brown byl skvělý parkourista a přeskakoval stoly a různé překážky, jako by to nic nebylo.

„Stůj, ty parchante!“ zavolal Adam, zrovna když se mu do cesty připletla nějaká dívka. „Pozor!“

Holka vykřikla a on se jí s obtížemi vyhnul.

Dostali se ven, kde měl Adam konečně volný prostor. Nasadil rychlejší tempo, Brown se za ním otočil, a když svůj zrak stočil zpátky, zasáhla ho Lucasova ruka. Narazil do ní a silně dopadl na zem.

„Hra skončila, Browne!“ řekl zadýchaně Adam s rukama v bok.

„Co je, kámo? Nějak ztrácíš kondičku,“ zasmál se Lucas.

„Sklapni,“ zvedl Adam Browna ze země a nasadil mu pouta. „Tak jdeme.“ Odvedli ho do vozu, posadili ho dozadu a sami nasedli do předu. Řídil Lucas.

„Volové, příště bych prosil trochu jemnosti. Myslím, že mám otřes mozku,“ stěžoval si Brown, když si byl jist, že jsou sami. „A ta pouta mi taky nemusíte tolik utahovat. Já myslel, že jsme kámoši.“ Vše byla jen kamufláž, aby nikdo nepoznal, že se bratříčkuje s detektivy z vražd. Práškače nemá nikdo rád.

„No, já nevím. Proč jsi po mně hodil tu skleničku? Kdybys to neudělal,